

Bombardement Rotterdam

Het begin van zijn oorlog.

Door Hans Nieuwenhuijsen

Tegen de avond van 14 mei, na het bombardement op Rotterdam waardoor Nederland de strijd moest staken, zei mijn vader Frits geheel ontzet tegen mijn moeder: "Ans, nu begint de oorlog voor mij!".

De bommen had hij zien vallen op een paar km afstand van ons huis aan de Bergseplas in Hillegersberg.

Ongeveer tien minuten voor het bombardement was het luchtalarm afgegaan. Ik herinner mij nog hoe mijn moeder mij en mijn zusje Marijke rustig via de keldertrap naar beneden leidde. Matrassen en dekens lagen daar al klaar. Ook een buurtgezin kwam bij ons schuilen. Kennelijk hadden wij een betere kelder. Mijn vader Frits, blokhoofd van de Luchtbeschermingdienst, was bovendeks gebleven om de ontwikkeling van het bombardement te volgen.

De eerste bommen vielen op een paar kilometer van ons huis. Na de eerste bulderende donderslag hieven de moeders bij ons in de kelder de armen omhoog, en riepen luidkeels: 'hoera!!!, daar zijn ze weer! Hun intentie om hiermee de angst van hun kinderen te kalmeren slaagde in ieder geval bij mij. Wel bleef er op de achtergrond een vragende gedachte: "ik geloof niet dat dit alles toch een echt feestje is" ?

De met tussenpozen van een minuut volgende explosies werden steeds krachtiger. Bij de laatste serie donderend ontploffende bommen klonk het alsof ze bij ons om de hoek waren gevallen. De lange afwachtende stilte daarna was letterlijk adembenemend, in afwachting van een volgende charge die voor ons mogelijk een voltreffer kon zijn.

Ook het kantoor van Frits op de Goudsesingel lag in puin. Met zijn karakteristieke vooruitziende zorgzaamheid had hij reeds op 11 mei zijn kantoor ontruimd en alle administratie mee naar huis genomen. Alle werkzaamheden konden dus vanuit thuis worden voortgezet. In juni werd hij echter overgeplaatst naar het hoofdkantoor van de Hollandse Sociëteit in Amsterdam. Een nieuw woonhuis werd gevonden in Amstelveen, in het meest noordelijke dorpsdeel Randwijck .